

हेल्मेट सक्तीचा खेळ खंडोबा होवू नये

दुचाकीस्वारांच्या जीविताच्या
कुरकुरिततेच्या दृष्टीने हेल्मेट स्वीची लागू
करण्यात आली. याला मूठीच विरोध
नाही. हेल्मेट न घालणाऱ्यांवर पोलीस
प्रशासनातर्फे दंडात्मक कारवाई करण्यात
येत आहे. वृत्तपत्रात काराशिट आलेली
बायमी वाचली. नाशिक नंतर ठाणे जिल्ह्यात
रस्त्यावरील जीवघेण्या खड्ड्यांमुळे घडलेल्या
पेवणेवळ्या अपघातात दोन जण मृत्युमुखी
पडले. त्यात एक ठाणे डिस्ट्रिक्ट रस्त्या
फोर्स च्या (टि डी आर एफ) जवान आहे.
रस्ते अपघातात जीविताच्या सुरक्षिततेसाठी
हेल्मेट घालणं आवश्यक आहे. हे माय
आहे. खराब रस्ते, रस्त्यांवरील अतिक्रमण,
रस्त्यांवर पार्किंग करण्यात आलेली वाहनं,
अनियंत्रित वेगाने धावणारी वाहनं, कठडे
नसलले पुल रस्त्याच्या बाजूला असलेल्या
उड्डा नाल्या, वहातीकाली अडथळा निर्माण

करणारे वीजेचे खांब, रस्त्यांवर फिरणारी मोकाट जनावरे. हे रस्त्यावरील अपघात घडण्याची प्रमुख कारणे आहेत. वाहतुकीच्या नियमांचे पालन न करणे, तसेच दुचाकी चालवताना धाडसी खेळ केल्यामुळे देखील अपघात घडतात. अपघात घडल्यानंतर दुचाकीस्वाराच्या डोक्याला गंभीर इजा होऊ नये म्हणून, हेल्मेट घालावे हा झाला उपाय.

परंतु अपघाताचे प्रमाण कमी व्हावे या दृष्टीने प्रमाणनिकषणे प्रयत्न होणे आवश्यक आहेत. वर्दळीच्या ठिकाणी उष्ण करण्यात येत असलेल्या ऑटोरिक्षा, रस्त्यावर पार्किंग केलेली वाहने, वाहतुकीच्या नियमांचे उल्लंघन करणारे वाहनचालक यांच्यावर पोलीस प्रशासनाने कठोर कारवाई करावी. पोलीस प्रशासनातर्फे बऱ्याच मुख्य चौकात सी सी टीव्ही कॅमेरा लावण्यात आले आहेत. सर्व वर्दळीच्या ठिकाणी कॅमेरा लावण्याची व्यवस्था करावी. म्हणजे बसण्या जागेरून वाहतूक नियंत्रण आणि कारवाई करता येईल. मनुष्यबळाला वापर आणि ताण काही अंशी कमी होईल. महानगरपालिकेने रस्त्यांवरील अतिक्रमण हटवावे. पासप्लाईन, केबल टाकण्यासाठी, भूमिगत गटारा साठी खोदकाम केलेले तसेच आपल्या अखत्यारीतील खराब

असलेले रस्ते नवीन बनवावे, अथवा दुरुस्त करावे. उध्दाया नाल्यांवर झाकण टाकावे. महावितरण कंपनीने वाहतुकीस अडथळा निर्माण करणारे खांब आणुण रोलिंख हटवावे. सार्वजनिक बांधकाम विभागाने आपल्या अखत्यारीतील रस्ते व्यवस्थित ठेवावे, कठडे नसलेल्या पुलानां ते बसवावे. यात प्रादेशिक परिवहन विभागाची (आर टी ओ) ची भूमिका देखील महत्वाची आहे. सर्व विभागांनी सांकेतिकपणे आपण परस्पर सामंजस्याने काम करील्यस रस्त्यांवरील अपघातांचे प्रमाण कमी होऊ शकते. वाहनांना बसवायच्या हाय सेव्युरीटी रजिस्ट्रेशन प्लेट सारख्या, हेमेट सक्तीचा खेळ खेडोबा होवू नये. हि अपेक्षा आहे. नाहीतर 'एक ना धड, भाराभर चिंध्या', असे द्यायचे.

हमत जकात अकोला

अकोला

रवीन्द्रनाथ टागोर यांचा जन्म ७ मे १८६१ मध्ये झाला. ज्यांना गुरुदेव असे ही संकल्पिते जाते, हे एक ब्राह्मणवर्गीय, चित्रकार, नाटककार, कादंबरीकार, बंगाली कवी, संगीतकार आणि समाजसुधारक होते. १९ व्या शतकाच्या उत्तरार्धात व २० व्या शतकाच्या प्रारंभी यांच्या कार्यमुळे बंगाली साहित्य व संगीतात आमूलग्रह बदल घडून आला. अतिशय लोकप्रिय कविता असलेल्या गीतांजलिचे ते कवी होते, ज्याचे वर्णन 'अगदी संवेदनशील, ताजे आणि सुंदर' कविता असे केले जाते. ते १९१३ मध्ये नोबेल पारितोषिक जिंकणारे जगातील पहिले गैर-युरोपीयन आणि साहित्यिक गणप्यांकडे आध्यात्मिक आणि पारंपरांचा म्हणून पाहिले गेले; तथापि, त्यांचे 'सुंदर गद्य आणि जादुई कविता' बंगालबाहेर फारसे ज्ञात नाहीत. बंगाली साहित्यावर रवीन्द्रनाथांच्या एवढा प्रभाव लक्षात आणे की, बंगाली साहित्यिका रवींद्रनाथ व रवींद्रोत्तर अशी विभागणी करण्यात येते. त्यांना कधीकधी 'बंगालचा बाई' म्हणून संबोधले जाते. तेसच ते अत्यंत प्रतिष्ठित रॉयल एशियाटिक सोसायटीचे सदस्य होते. कोलकात्याच्या पिराली ब्राह्मण कुटुंबात जन्म झालेल्या रवीन्द्रनाथांनी वयाच्या ८व्या वर्षी पहिली कविता लिहिली वयाच्या १६व्या वर्षी त्यांनी भानुसिंह या टोपणनावाने बर्‍याचशा कविता लिहिल्या. १८७७ पर्यंत त्यांनी त्यांच्या खऱ्या नावाने लघुकथा आणि नाटके लिहिलीं केली. एक मानवतावादी, सार्वभौमवादी, अंतरराष्ट्रीयवादी म्हणून त्यांनी ब्रिटिश राजकीय विरोध केला. शांतिनिवेतनाची उभारणी, विस्तृत व उच्च दर्जाच्या साहित्याची निर्मिती व रवीन्द्रसंगीताचे सृजन हे रवीन्द्रनाथांचे प्रमुख जीवनकार्य होते. पारंपरिक शिक्षण केवळ पोपटपंजी शिकवते या विचारानुसार शांतिनिवेतनाच्या क्रांतिकारक प्रयोग त्यांनी राबवला.

रवीन्द्रनाथानी रचलेली जन गण मन व आमार शोनास
 बांग्ला ह्या रचना अनुक्रमे भारत व बांग्लादेश यांची राष्ट्रगीते
 म्हणून स्वीकारण्यात आल्या आहेत. दोन राष्ट्रीयतेचे जनकत्व
 रचलेल्या रवीन्द्रनाथाने हे पृथ्वीवरील एकमेव कवी आहेत.
 श्रीलंकेचे राष्ट्रगीतही त्यांच्या साहित्यातून प्रेरणा घेऊन तयार
 झाले. कोलकात्याच्या जोराशंका ठाकूर बाडी येथे रवीन्द्रनाथ
 टागोर (टोपणान्न रवि) यांचा जन्म झाला. वडील दैवेंद्रनाथ
 टागोर (१८१७-१९०५) व आई शारदा देवी (१८३० - १८५५)
 यांचा १८ अपत्यांमध्ये रवीन्द्रनाथ हे १३वे होत. १८ वया वर्षी
 मुंज झाल्यावर रवीन्द्रनाथानी वडिलांसोबत १८ फेब्रुवारी

राजेंद्र सिंह हे एक भारतीय जलसंरक्षक आणि पर्यावरणवादी आहेत. 'भारताचे वॉटरमॅन' म्हणूनही ओळखल्या जाणाऱ्या राजेंद्र सिंह यांना २००१ मध्ये मॅंगसेसे पुरस्कार आणि २०१५ मध्ये स्टॅकहोम वॉटर प्राईज मिळाला आहे . ते ' तरुण भारत संघ ' (टीबीएस) नावाची एक स्वयंसेवी संस्था चालवतात, जिची स्थापना १९७५ मध्ये झाली . सारिका व्याघ्र प्रकल्पाजवळील थानागाडी तहसीलच्या होरी-भिकमपुरा गावात स्थित असलेल्या या स्वयंसेवी संस्थेने, थार वाळवंटाजवळ स्वलेल्या आपल्या अर्ध- शुष्क प्रदेशात, धीम्या नोकरशाही आणि खाणकाम लॉबीविरुद्ध लढण्यात महत्वाची भूमिका बजावली आहे. तसेच जोहड, पावसाचे पाणी साठवण्याच्या टाक्या, बंधारे आणि इतर काळाच्या कसोटीवर उतरलेल्या आणि नावीन्यपूर्ण तंत्रांचा वापर करून गावकर्यांना जल व्यवस्थापनाची जबाबदारी घेण्यास मदत केली आहे.

१९८५ मध्ये एकाच गावातून सुरुवात करून, गेल्या काही वर्षांत, टीबीएसने कोरड्या हंगामासाठी पावसाचे पाणी गोळा करण्यासाठी ८,६०० हून अधिक जोहडा आणि इतर जलसंधारण संरचना बांधण्यास मदत केली आहे. १,००० हून अधिक गावांमध्ये पाणी परत आणले आहे आणि राजस्थानमधील अरवरी, रुपारेल, सरसा, भुगानी आणि जहाजवाली या पाच नद्यांचे पुनरुज्जीवन केले आहे. ते राष्ट्रीय गंगा नदी खोरे प्राधिकरणचे सदस्य आहेत, जे भारत सरकारने पर्यावरण (संरक्षण) कायदा, १९८६ अंतर्गत प्रदान केलेल्या अधिकारांचा वापर करून गंगा (गंगा) साठी एक सक्षम नियोजन, वित्तपुरवठा, देखरेख आणि समन्वय प्राधिकरण म्हणून २००९ मध्ये स्थापन केले होते.

राजेंद्र सिंग यांचा जन्म ६ ऑगस्ट १९५९ मध्ये उत्तर प्रदेशातील बागपत जिल्ह्यातील मेरठजवळील दौला गावात झाला . ते सात भावंडांमध्ये सर्वात मोठे होते. त्यांचे वडील शेतकरी होते आणि ते गावातील त्यांच्या ६० एकर जमिनीची देखभाल करत असत आणि तिथेच राजेंद्र यांचे सुरुवातीचे

झाला.
पंथीय,
गीतकार
अर्थात व
साहित्य
कंप्रिय
वर्णन
ने केले

नोबेल पारितोषिक जिंकणारे जगातील पहिले गैर-युरोपियन!

१८७३ रोजी भारतभ्रमणार्थ कलकत्ता सोडले. या भ्रमंतीत त्यांनी विविध ठिकाणे पाहिली. वडिलांची शान्तिनिकेतन येथील मालमत्ता (येथे आता आजचे विश्वभारती विद्यापीठ आहे), अमृतसर व हिमालयातील थंड हवेचे ठिकाण डलहौसी इत्यादी. येथे रवींद्रनाथानी विविध व्यक्तींची आत्मचरित्रे वाचली, इतिहास, खगोलशास्त्र, विज्ञान , कालिदासाचे काव्य व संस्कृत आदीचे अध्ययन केले.

आज रविंद्रनाथ टागोर
यांचा स्मृतिदिन

महात्मा गांधी व रवीन्द्रनाथ
१९०१ साली रवीन्द्रनाथ सियाल्दा
सोडून शांतिनिकेतन येथे राहण्यास आले.
एका आश्रमाची स्थापना करणे हा त्यांचा

उद्देश होता . या आश्रमात त्यांनी एका प्रार्थना-गृहाची, प्रयोग-शील शाळेची, बागवगीचा व ग्रंथालयाची स्थापना केली.ड०००
रवीन्द्रनाथच्या पत्नीचा व दोन मुलांचा मृ्यू येथे झाला.
वडीलचे देहावसान १९-जाने १९०५ला घडले व वारसदारपद
म्हणून रवीन्द्रनाथाने नियमित मासिक उत्पन्न मिळू लागले.
याशिवाय त्यांना त्रिपुराच्या महाराजांकडून आर्थिक साहाय्य,
कौटुंबिक दागदागिने व पुरी,ओडिशा येथील बंगला विक्री-
कामी प्राप्ती झाली. या काळात या सहाय्य बंगाली व विदेशी
वाचकांचे आस्थाधिकित लक्ष खेचू लागले होते. नैवेद्य (१९०४)
व खेया (१९०६) या रचना या काळात प्रकाशित झाल्या.
१९-नोव्हे. १९१३ रोजी स्वीडिश अकादमीचा नोबेल पुरस्कार
प्राप्त झाल्याची बातमी रवीन्द्रनाथानां समजली. गीतांजली
या रचनेमुद्दल त्यांना हा पुरस्कार देण्यात आला होता.
गीतांजलीचे भाषांतर स्वतः रवीन्द्रनाथानींच केले होते.१९१५
साली त्यांना ब्रिटिश सरकारने 'सर' ही पदवी दिली. १९१९
या जलियनवाला बाग हत्याकांडानंतर त्यांनी ती सरकारला
परत केली. १९२१ साली रवीन्द्रनाथ व कृष्णी-अर्थतज्ज्ञ
लिओनार्ड के एल्म्हिलस्ट्री यांनी शांतिनिकेतन जमिनीस सुरू

आवाहन केले

अखेरची वर्षे (१९३२-१९४९)
जीवनाच्या शेवटच्या दशकात रवींद्रनाथ पूर्णपणे जनसमुख होते. त्यांची लोकप्रियता विशेषतः बंगालमध्ये शिखरावर होती. १५-जानेवारी-१९३४ रोजी बिहारमध्ये झालेल्या भूकंपाची, महात्मा गांधींनी 'दलित अत्याचाराचा परमेश्वराने घेतला सुड' अशी संभावना केली. या वक्तव्याचा रवींद्रनाथांनी निषेध केल्या. बंगालच्या आर्थिक व सामाजिक अवस्थेबाबत व कोलकात्यातील भयावह दारिद्र्याबद्दल त्यांनी चिंता व्यक्त केली. या दारिद्र्यावर केलेल्या मुक्तछंदातील १०० ओळींच्या कवितेचा प्रभाव सत्यजित रे यांच्या अपुरे संसार (अपुर्चे जग) या चित्रपटावरही पडलेला दिसतो. अखेरच्या काळात विज्ञानात रवींद्रनाथांनी विशेष रस घेतला. यातूनच त्यांच्या विश्वपरिचय या निबंधसंग्रहाची निर्मिती झाली. जीवशास्त्र, भौतिकी व खगोलशास्त्राचा त्यांनी केलेल्या अभ्यासाचा प्रभाव त्यांच्या कवितेवरही जाणवतो. या शेवटच्या काळात लिहिलेल्या काव्यरचना रवींद्रनाथांच्या काव्यरचनांत सर्वश्रेष्ठ मानण्यात येतात.

भारताचे जलमानव राजेंद्र सिंह

शिक्षण झाले. त्यांच्या आयुष्यातील एक महत्वाची घटना १९७४ मध्ये घडली, जेव्हा ते अजून हायस्कूलमध्ये शिकत होते. गांधी पीस काउन्सेलमध्ये सदस्य रमेश शर्मा यांना मेरठमधील त्यांच्या घरी भेट दिली. युमाळे तरुण राजेंद्रचे मन गाव सुधारणेच्या मुाळकडे वळले, कारण शर्मा यांनी गाव स्वच्छ केले, एक वाचनालय (ग्रंथालय) उघडले आणि स्थानिक संघर्ष मिटवण्यातही ते सामील झाले; लवकरच त्यांनी राजेंद्रला दारू निर्मूलन कार्यक्रमाला सामील केले. दुसरा महत्वाचा प्रभाव शाळेतील इंग्रजी भाषेचे शिक्षक प्रताप सिंग यांचा होता, जे वर्गानंतर आपल्या विद्यार्थ्यांशी राजकारण आणि सामाजिक मुद्द्यांवर चर्चा करू लागले. याच वेळी १९७५ मध्ये आणीबाणी लागू झाली होती, ज्यामुळे त्यांना लोकशाहीच्या मुद्द्यांची जाणीव झाली आणि त्यांनी स्वतंत्र विचार तयार केले.

शिक्षण पूर्ण झाल्यावर, त्यांनी १९८० मध्ये सरकारी सेवेत प्रवेश केला आणि जयपूरमध्ये शिक्षणासाठी राष्ट्रीय सेवा स्वयंसेवक म्हणून आपल्या कारकिर्दीला सुरुवात केली, जिथून त्यांनी राजस्थानमधील दौसा जिल्ह्यातील प्रौढ शिक्षण शाळांवर देखरेख करण्यासाठी नियुक्ती करण्यात आली. दरम्यान, ते तरुण भारत संघ (यंग इंडिया असोसिएशन) किंवा टीबीएस या संस्थेत सामील झाले, जि जयपूर विद्यापीठातील अधिकाऱ्या आणि विद्यार्थ्यांनी कॅम्पसमधील आगीच्या पीठिताना मदत करण्यासाठी स्थापन केली होती. त्यानंतर, तीन वर्षांनी जेव्हा ते संस्थेचे सरचिटणीस झाले, तेव्हा त्यांनी विविध समस्यांमध्ये गुंतलेल्या संस्थेवर ठोस परिणाम साधण्यात अपुरेपणाने बदल प्रश्नचिन्ह उपस्थित केले. अखेरीस १९८४ मध्ये संपूर्ण मंडळाने राजीनामा दिला आणि संस्थेची जबाबदारी त्यांच्यावर सोपवली. त्यांनी हाती घेतलेल्या पहिल्या कामांपैकी

एक म्हणजे भटक्या लोहारांच्या गटासोबत काम करणे, जे गावोगाव फिरत असूनही त्यांना कोणाकडूनही फारसा पाठिंबा मिळत नव्हता. या अनुभवाने त्यांना लोकांसोबत मिळून काम करण्याची प्रेरणा दिली. तथापि, कामावर परतल्यावर, विकासात्मक समस्यांबद्दल वरिष्ठांची उदासीनता आणि मोठा प्रभाव पाडण्यात स्वतःची असमर्थता यामुळे तो अधिकाधिक निराश होत होता, म्हणून त्याने १९८४ मध्ये नेकरी सोडली. त्याने आपले सर्व घरगुती सामान २३,००० रुपयांना विकले आणि शेवटच्या थांब्यासाठी बसचे तिकीट काढले. तो राजस्थानच्या अंतर्भागात जाणार्या बसमध्ये चढला, त्याच्यासोबत तरुण भारत संघाचे चार मित्र होते. शेवटचा थांबा अलवर जिल्ह्यातील थानागाडी तहसीलमध्ये असलेले किशोरी गाव होते. आपण तो दिवस होता २ ऑक्टोबर १९८५. सुज्यातीला सांशकता दर्शवल्यानंतर, शेजारच्या भिकंपुरा गावातील गावकर्यांनी त्याला स्वीकारले आणि तिथे त्यांना राहण्यासाठी जागा मिळाली. लवकरच, त्याने जळव्या गोपालपुरा गावात एक लहान आयुर्वेदिक औषधोपचाराचा व्यवसाय सुरू केला, तर त्याचे सहकारी गावामध्ये शिक्षणाचा प्रचार करण्यासाठी बाहेर पडले.

राजेन्द्र सिंह हा गावातील एक

नागरिक, मंगू लाल मीना यांना भेटला, ज्यांनी असा युक्तिवाद केला की 'ग्रामीण राजस्थानमध्ये शिक्षणापेक्षा पाण्याची समस्या अधिक मोठी आहे'. त्यांनी त्याला शहरात येऊन, शिकून परत जाणार्या 'सुशिक्षित' लोकांसारखे वागण्याऐवजी स्वतःच्या हाताना काम करण्याचा सल्ला दिला; नंतर त्याला जोहडावर काम करण्यास प्रोत्साहित केले गेले, जे पारंपरिकरित्या पावसाचे पाणी साठवण्यासाठी आणि भूजल पुनर्भरण करण्यासाठी वापरले जाणारे मातीचे बंधारे आहेत, हे तंत्र मागील दशकांमध्ये सोडून देण्यात आले होते. परिणामी, त्या भागात मागील पाच वर्षांपासून भूजल नव्हते आणि त्याला अधिकृतपणे 'डार्क झोन' म्हणून घोषित करण्यात आले होते. जरी जरीजेंद्रला स्थानिक शेतकऱ्यांकडून जलसंधारणाची पारंपरिक तंत्रे शिकायची होती, तरी त्याचे इतर शहरी मित्र हाताने काम करण्यास तयार नव्हते आणि त्यांनी मार्ग सोडला. अखेरीस, काही स्थानिक तरुणांच्या मदतीने त्याने अनेक वर्षांच्या वापराअभावी दुर्लक्षित पडलेल्या गोपालपुरा जोहडातील गाळ काढण्यास सुरुवात केली. त्या वर्षी जेव्हा मान्सून आला, तेव्हा जोहड भरला आणि लवकरच अनेक वर्षांपासून कोरड्या असलेल्या विहिरींमध्ये पाणी आले. गावकर्त्यांनी हातभार लावला आणि पुढील तीन वर्षांत, ते १५ फूट खोल केले.

सरिस्का अभयारण्याच्या सीमेवर असलेल्या थानगाडी तालुक्यात किशोरी-समूहमधुरा येथील तरुण आश्रम, तरुण भारत संघाचे मुख्यालय बनले. त्यांनी १९८६ मध्ये या भागातील गावांमधून आपली पहिली पदयात्रा सुरू केली, ज्यामध्ये गावांचे जुने बंधारे पुन्हा बांधण्यासाठी लोकांना शिक्षित केले जात होते. तरीही त्यांचे मोठे यश अजून यायचे होते, कारण १९८६ मध्ये २० किमी दूर असलेल्या गोपालपुरा येथील पदयात्रेतून आणि यथास्त

'लिटिल बाँय' पडला अन् वध्या जगाने विध्वंस पाहिला!

८१ वर्षापूर्वी आजच्याच दिवशी, १६ ऑगस्ट १९४५ रोजी हिरोशिमावर 'बॉम्ब' नावाचा अणुबॉम्ब टाकला गेला. युरिकेने केलेल्या या हल्ल्याचा विध्वंसक परिणाम पाहिला होता. इतकंच नाही तर, शहर अशाप्रकारे उद्ध्वस्त झाले की, एक पिढ्यांना त्याचे परिणाम भोगावे लागले. घटना मानवी इतिहासातील सर्वात मोठी घटनांपैकी एक होती. सकाळी सहा वाजता झालेल्या या हल्ल्यामुळे हिरोशिमा शहराच्या ३० हजारांच्याच नव्हतं झालं. या हल्ल्यात तब्बल ४० हजारां लोक मृत्युमुखी पडले, तर ४० हजारांना किरणोत्सर्गाचे दीर्घकालीन परिणाम सहन करावे लागले. या दुर्घटनेने अनेक ते खतरनाक आहेत, याची जगाला जाणीव करून दिली. आजही या घटनेच्या लोकांच्या मनात ताज्या आहेत.

६ ऑगस्ट रोजी 'हिरोशिमा दिवस' मनाला जातो. जंगल शांती, अहिंसा आणि एकतेचा संदेश देणं, हा या दिवसाचा उद्देश. हिरोशिमाची घटना ही केवळ एक घटनाच नसल्या नाही, तर मानवतेसाठी एक चेतावणी आहे. युद्ध आणि हिंसाचाराचे नुकसान विनाशकारी आणि दुःखदायक आहेत. मानवसंस्थेने सगळ्यांना दाखवून दिले. हा दिवस आपल्याला अणु निःशस्त्रीकरण आणि शांतीत राहणे महत्त्व पटवून देणारा आहे. या दिवशी ८९ वर्षांपूर्वी हिरोशिमाच्या दिवशी ६ ऑगस्ट रोजी अनेक लोक हिरोशिमा शहरात स्मारकाजवळ एकत्र जमतात आणि शांतीची वाहतात. यासोबतच जगभरात शांतीची यासाठी प्रार्थना करतात. हिरोशिमा शहरातील याच संस्थेने, मानवी हक्क आणि शांतीसाठी जागरूकता निर्माण करण्याचा दिवस

ती पाश्चात्तमी
या महायुद्धाच्या अखेरच्या दिवसांमध्ये
१९ ऑगस्ट १९४५ रोजी अमेरिकेने
हिरोगशिमा आणि नागासाकी या
अनुक्रमे दोन अणुबॉम्ब टाकले . या
बहल्ल्यांमध्ये दीड लाख ते दोन लाख
जण लोक मारले गेले, ज्यापैकी बहुतेक
होते. सशस्त्र वर्षात अणुबॉम्बाचा
आणि एकमेव वापर आहे . दुसऱ्या
या शेवटच्या वर्षात, मित्र राष्ट्रांनी
मुख्य भूमीवर एका मोठ्या खर्चाच्या
वी तयारी केली. या मोहिमेपूर्वी
बॉम्बहल्ला आणि आग लावणाऱ्या
यांची मोहीम राबवण्यात आली, ज्यात
रील कारवाईसह जपानची ६४ शहरे
झाली. ८ मे १९४५ रोजी जर्मनीने
पत्करल्यावर युरोपमधील युद्ध
णि मित्र राष्ट्रांनी आपले संपूर्ण लक्ष
युद्धाकडे वळवले. जुलै १९४५ पर्यंत,
च्या मॅनहॅटन प्रकल्पाने दोन प्रकारचे
तयार केले होते: ' लिटल बॉय ' , एक
नियम गन-टाइप फिशन शस्त्र , आणि
' , एक प्लुटोनियम इम्प्लोजन-टाइप
अमेरिकन यांनी एअर फोर्स-साइ
कंपोझिट ग्रुपला बोर्डिंग भी-२९
संस्था विशेष सिल्व्हरप्लेट आवृत्तीने
करून सुसज्ज करण्यात आले आणि
बेटामधील टिनियन येथे तैनात
आहे. मित्र राष्ट्रांनी २६ जुलै १९४५ रोजी
जाहीरनाम्यात जपानच्या शाही सशस्त्र

प्रणना घेऊन, भानोटा-कोल्याला गावातील लोकांनी श्रमदान करून आणि टीबीएस स्वयंसेवकांच्या मदतीने, कोरड्या पडलेल्या अरवरी नदीच्या उगमावर एक जोहड बांधला. त्यानंतर नदीच्या पाणलोट क्षेत्रात येणारी गावे पार करत, त्यांनी नदीच्या काठावर लहान मातीची धरणेही बांधली, ज्यातील सर्वात मोठे धरण अरवली पर्वतरांगेमध्ये असलेले २४४ मीटर लांब आणि ७ मीटर उंच सिमेंटेड ३७५ इंचे, अखेरीस जेव्हा धरणाची संख्या ३७५ झाली, तेव्हा ६० वर्षांहून अधिक काळ कोरडी राहिल्यानंतर १९९० मध्ये नदी पुन्हा वाहू लागली. तरीही हा लढा अजून संपलेला नव्हता; जोहड बांधूनही सरिरस्का परिसरातील तलाव आणि सरोवरांमधील पाण्याची पातळी अपेक्षेप्रमाणे वाढली नाही. त्यांच्या लक्षात आले की, खाणकामगारांनी त्या भागातील खाणकाम पूर्ण झाल्यावर न बुजवलेल्या खड्ड्यांमधून कमी झालेले पाणी वाफेमुळे नाहीसे झाले होते. त्यानंतर पाण्यादेशीर लढाई सुरू झाली; त्यांनी सर्वोच्च न्यायालयात जननिष्ठ याचिका दाखल केली, ज्याने १९९१ मध्ये अरवली पर्वतरांगेतील खाणकामावर बंदी घातली. त्यानंतर मे १९९२ मध्ये, पर्यावरण आणि वन मंत्रालयाच्या अधिसूचनेने अरवली पर्वतरांगेतील खाणकामावर पूर्णपणे बंदी घातली आणि सरिरस्का अभयारण्याच्या बफर क्षेत्र व परिघामध्ये कार्यरत असलेल्या ४७० खाणी बंद करण्यात आल्या. हळूहळू टीबीएसने अभयारण्यात ११५ मीटरच्या आणि सिमेंटच्या इमारती आणि बफर व परिधीय क्षेत्रात ६०० इतर इमारती बांधल्या. या प्रयत्नांना लवकरच यश आले, १९९५ पर्यंत अरावरी ही बारमाही नदी बनली. या नदीला 'आंतरराष्ट्रीय नदी पुरस्कार' प्रदान करण्यात आला आणि मार्च २००० मध्ये, तत्कालीन राष्ट्रपती के. आर. नारायणन यांनी गावकर्यांना ' डाऊन टू अर्थ — जोसेफ सी. जॉन पुरस्कार' प्रदान करण्यासाठी या भागाला भेट दिली. पुढील वर्षामध्ये, रुपरेल, सरसा, भानेक आणि जहाजवाली यांसारख्या नद्या अनेक दशके कोरड्या राहिल्यानंतर पुनरुज्जीवित झाल्या. या भागातील ओसाड गावे पुन्हा वसली आणि

दलांच्या बिशर्शत शरणागतीची मागणी केली , ज्याचा पर्याय 'ताकाळ आणि संपूर्ण विनाश' हा होता. जपान सरकारने या अल्टिमेटमकडे दुर्लक्ष केले . नागासाकीवरील बॉम्बवहल्यानंतर आणि सोव्हिएत युनियनने जपानविरुद्ध युद्धाची घोषणा करून मांचुरियावर आक्रमण केल्यानंतर सहा दिवसांनी, १५ ऑगस्ट रोजी जपानने मित्र राष्ट्रांसमोर शरणागतीची घोषणा केली. जपान सरकारने २ सप्टेंबर रोजी शरणागतीच्या करारावर स्वाक्षरी केली, ज्यामुळे युद्ध समाप्त झाले.

वृत्तेबेक करारानुसार आवश्यक
असल्याप्रमाणे, बॉम्बहल्ल्यासाठी युनायटेड
किंगडमची संमती महत्त्वघ्यात आली आणि
२५ जुलै रोजी अमेरिकी लष्कराचे कार्यवाहक
चौफ ऑफर स्टाफ, जनरल थॉमस टी. हँडी यांनी
हिरोशिमा, कोकुरा, निगाता आणि नागासाकीवर
अणुबॉम्ब वापरण्याचे आदेश जारी केले. ही तथ्ये
निवडण्यात आली कारण ती मोठी शहरी क्षेत्रे होती
जिथे महत्त्वपूर्ण लष्करी तळही होते. ६ ऑगस्ट
रोजी हिरोशिमावर 'लिटल बॉय' बॉम्ब टाकण्यात
आला. तीन दिवसांनंतर, नागासाकीवर 'फॅट
मॅन' बॉम्ब टाकण्यात आला. पुढील दोन ते चार
महिन्यांत, अणुबॉम्बहल्ल्यांच्या परिणामांमुळे
हिरोशिमांमध्ये ९०,००० ते १,६६,००० आणि
नागासाकीमध्ये ६०,००० ते ८०,००० लोकांचा
मृत्यू झाला; यापैकी जवळपास निम्मे मृत्यू
पहिल्याच दिवशी झाले. त्यानंतर कित्येक महिने,
भाजणे, किरणोत्सर्गामुळे होणारे आजार आणि
इतर जखमांमुळे अनेक लोकांचा मृत्यू होत
राहिला, त्यातच आजाररूपण आणि कुपोषणाची
भर पडली. हिरोशिमांमध्ये अंदाजे २४,०००
सैनिकांची मोठी लष्करी तुकडी असूनही,
मृतांपैकी सुमारे ९० टक्के नागरिक होते.

विद्वानांनी या बॉम्बस्फोटांचा त्यानंतरच्या जागतिक इतिहासाच्या आणि लोकप्रिय संस्कृतीच्या सामाजिक व राजकीय स्वरूपावर झालेल्या परिणामांचा सखोल अन्वयस केला आहे आणि या बॉम्बस्फोटांचे नैतिक व कादंबरी साहित्य, तसेच विशेषतः शीतयुद्धाच्या संदर्भात भू-राजकारणावरील त्यांच्या परिणामांबद्दल अजूनही बरीच चर्चा सुरू आहे . समर्थकांचा असा युक्तिवाद आहे की, कमीत कमी जीवितहानीसह युद्ध संपवण्यासाठी अणुबॉम्बस्फोट आवश्यक होते आणि त्यामुळे अखेरीस दोन्ही बाजूंची मोठी जीवितहानी टळली. तसेच, अणुयुद्ध टाळण्याच्या हितासाठी अणुशस्त्रांच्या प्रशंन्यामुळेच ‘ दीर्घ शांतता’ प्रस्थापित झाली, असा त्यांचा दावा आहे. याउलट, टीकाकारांचा असा युक्तिवाद आहे की, युद्ध संपवण्यासाठी हे बॉम्बस्फोट अनावश्यक होते आणि तो एक युद्धगुन्हा होता, ज्यामुळे नैतिक आणि तात्विक प्रश्न निर्माण होतात. तसेच, भविष्यात अणुशस्त्रांचा वापर अपेक्षेपेक्षा अधिक होण्याची शक्यता आहे आणि त्यामुळे अणुसंहार होऊ शकतो, असाही त्यांचा दावा आहे.

जयपूर, दौसा, सवाई माधोपूर, भरतपूर आणि करौली या शेजारच्या जिल्ह्यांमधील शेकडो दुष्काळग्रस्त गावांमध्ये शेतीची कामे पुन्हा सुरू करता आली, जिथे टीबीएसचे कार्य हळूहळू पसरले.

२००१ पर्यंत, टीबीएस ६,५०० चौरस किलोमीटर क्षेत्रात पसरले होते , ज्यात मध्य प्रदेश, गुजरात आणि आंध्र प्रदेशच्या काही भागांमधील समावेश होता. त्यांनी राजस्थानच्या ११ जिल्हांतील ८५० गावांमध्ये पावसाचे पाणी गोळा करण्यासाठी ४,५०० मातीचे बंधारे किंवा जोहड बांधले होते आणि त्याच वर्षी त्यांना सामुदायिक नेतृत्वासाठी मॅंगसेसे पुरस्काराने सन्मानित करण्यात आले. अनेक ग्राम समुदायांनी पुनर्वनीकरणाचे काम हाती घेतले आहे आणि सामुदायिक संसाधनांची काळजी घेण्यासाठी विशेषतः ग्रामसभा स्थापन करण्यात आल्या आहेत. त्यांनी राजस्थानातील दुर्गम गावांमध्ये पाणी बचतीच्या पारंपरिक ज्ञानाबद्दल, भूगर्भातील जलस्तर टिकवण्यासाठी भूजल पुनर्भरण करण्याच्या निकडीबद्दल आणि नैसर्गिक संसाधनावर सामुदायिक नियंत्रणाचे समर्थन करण्यासाठी पाणी पाचायत किंवा जल संसदेचे आयोजन केले आहे. २००५ मध्ये, त्यांना जमनालाल बाजा पुरस्काराने सन्मानित करण्यात आले. आरुआयटी कानपूरचे पर्यावरणवादी जी. डी. अग्रवाल यांनी उपोषण सुरू केले असतानाही, २००६ मध्ये गंगा नदीची उगमस्थान असलेल्या भागीरथी नदीवरील वादग्रस्त लोहरनाग पाला जलविद्युत प्रकल्प थांबवण्यात त्यांनी महत्वाची भूमिका बजावली. २००९ मध्ये, त्यांनी पर्यावरणवादी आणि स्वयंसेवी संस्थांच्या गटाच्या एका पदयात्रेचे (वॉकथॉन) नेतृत्व केले, जी मुंबई शहरातून लुप्तप्राय निळी नदीच्या काठाने निघाली होती. जानेवारी २०१४ मध्ये, त्यांनी लोकांना नदी प्रदूषणमुक्त करण्याचे आवाहन करण्यासाठी रॉबेकेश्वर ते पैठणपर्यंत गोदावरी नदीच्या काठाने परिक्रमा केली. अलीकडेच त्यांनी मुंबईतील अणुऊर्जा नियामक मंडळात पाणी, त्याचे संस्पर्धन आणि पाण्याची मूल्ये या विषयावर व्याख्यान दिले.

ठाकरेचें फुटीर खासदार पंतप्रधान नरेंद्र मोदींच्या भेटीला, दिल्लीत घडामोडींना वेग

प्रतिनिधी ७ ऑगस्ट

मुंबई : दिल्लीत संसदेत पावसाळी अधिवेशन सुरू आहे. जवळपास खासदार दिल्लीत आहेत. यादरम्यानच फुटीर खासदार पंतप्रधान नरेंद्र मोदी यांच्या भेटीला पोहोचले आहेत. यासोबतच राज्यातील काही महत्वाचे नेतेही नरेंद्र मोदी यांची भेट घेणार आहेत . संसदेत पावसाळी अधिवेशन सुरू आहे. पंतप्रधान नरेंद्र मोदी एनडीएमधील खासदारांसोबत संवाद साधत आहेत. आता फुटीर खासदार पंतप्रधान नरेंद्र मोदी यांच्या भेटीला पोहोचले आहेत. ठाकरे गटातून ६ खासदारांनी मोठी बंडखोरी केली. या खासदारांनी लोकसभा अध्यक्षांना स्वतंत्र गट स्थापनेचे पत्र दिले आणि शिवसेना शिंदे गटात प्रवेश केला. हा शिवसेना ठाकरे गटाला मोठा धक्का होता. आता हे ६ खासदार पंतप्रधान नरेंद्र मोदी यांच्या भेटीला पोहोचले आहेत.

यादरम्यान नरेंद्र मोदी यांच्यासोबत ब्रेकफास्टचे आयोजन करण्यात आले. ब्रेकफास्ट करत अनेक गोष्टींवर चर्चा झाल्या. ठाकरेसह TMC चे फुटीर खासदारही मोदींच्या भेटीला पोहोचले. विशेष म्हणजे पार्थ पवार यांनी देखील पंतप्रधान मोदींसोबत ब्रेकफास्ट केला.

या फुटीर खासदारांसोबत पार्थ पवारही भेटीसाठी गेलेत. रामदास आठवले यांच्यासह राज्यातील ज्येष्ठ नेतेही नरेंद्र मोदी यांच्या भेटीला पोहोचले. फुटीर खासदारांसह

४३ खासदारांचा मोदींसोबत ब्रेकफास्ट आयोजित करण्यात आले. यादरम्यान बोलताना रामदास आठवले यांनी म्हटले की, ब्रेकफास्टपेक्षा अनेक विषयांवर चर्चा होणार आहे. संसद व्यवस्थित चालत नाही, विरोधकांकडून हंगामा केला जात आहे. राज्यातील प्रश्नावरही त्यांच्यासोबत चर्चा करू. राज्यातील काही महत्वाचे नेतेही या खासदारांसोबत भेटीला पोहोचले आहेत. यासोबतच उपमुख्यमंत्री एकनाथ शिंदे आणि

पंतप्रधान नरेंद्र मोदी यांचाही आज भेट होणार असल्याची सूत्रांची माहिती आहे. काही दिवसांपूर्वीच अमित शाह यांच्या भेटीला एकनाथ शिंदे पोहोचले होते. आता थेट पंतप्रधानांची भेट एकनाथ शिंदे घेतील.

देशातील जेनझींचे आंदोलन आणि राज्यातील स्थिती यावर एकनाथ शिंदे नरेंद्र मोदी यांच्यासोबत चर्चा करणार आहेत. यासोबतच सर्वात महत्वाचे म्हणजे नरेंद्र मोदी यांच्या मंत्रिमंडळाचा लवकरच विस्तार होणार आहे. या मंत्रिमंडळात एकनाथ शिंदे यांच्या पक्षाला काही मंत्रिपदे मिळणार आहेत. त्यावर चर्चा होण्याचा अंदाज आहे. ठाकरे गटातून बंडखोरी करून आलेल्या ६ खासदारांपैकी २ जणांना केंद्रीय राज्यमंत्री पद मिळणार असल्याचे सांगितले जातंय. तर श्रीकांत शिंदे यांचा नरेंद्र मोदी यांच्या कॅबिनेटमध्ये समावेश होऊ शकतो, अशी चर्चा आहे.

आंदोलन म्हणजे संवादच ! आंदोलकांना देशविरोधी न मानण्याचे सरसंघचालक मोहन भागवत यांचे आवाहन

प्रतिनिधी ७ ऑगस्ट

मुंबई : 'लोकशाहीत आंदोलन हा संघर्षाचा नव्हे, तर संवादाचा मार्ग आहे. आंदोलनातून सहमती निर्माण झाली पाहिजे; केवळ वादविवाद होऊन उपयोग नाही. आजची तरुणाई व्यवस्था दुरुस्त करण्यासाठी आवाज उठवत आहे. त्यांच्या तक्रारी खऱ्या आहेत. त्यांना देशविरोधी न मानता, त्यांच्याशी संवाद साधला पाहिजे', असा संदेश राष्ट्रीय स्वयंसेवक संघाचे सरसंघचालक मोहन भागवत यांनी गुरुवारी दिला. 'इंडिया इंटरनॅशनल मुव्हमेंट टु युनाइटेड नेशन्स' (आयमन) या संस्थेच्या १५व्या वर्धापनदिनानिमित्त मुंबईतील जिओ वर्ल्ड कन्व्हेंशन सेंटर येथे आयोजित परिषदेत भागवत यांनी 'जेन-झी'च्या प्रश्नांना थेट उत्तरे दिली. या परिषदेला देशभरातील १००हून अधिक शहरांमधील सुमारे दोन हजार विद्यार्थी आणि ३००हून अधिक शिक्षक उपस्थित होते. दिल्ली, तमिळनाडू, गुजरातसह विविध राज्यांतील विद्यार्थ्यांनी या परिषदेत सहभाग घेतला. विविध क्षेत्रांतील मान्यवर, कलाकार आणि सामाजिक क्षेत्रातील

प्रतिनिधीही उपस्थित होते. अमृता फडणवीस यांनीही कार्यक्रमाला हजेरी लावली.

'आयमन'चे संस्थापक ऋषभ शाह यांनी विद्यार्थ्यांच्या मनातील प्रश्न भागवत यांच्यासमोर मांडले. जवळपास दीड तास चाललेल्या संवादात विद्यार्थ्यांकडून सातत्याने विचारल्या जाणाऱ्या प्रश्नांवर भागवत यांनी सविस्तर उत्तरे दिली.

आजच्या पिढीविषयी बोलताना भागवत म्हणाले, 'जेन-झी' विषयी माझे निरीक्षण सकारात्मक आहे. ही पिढी आमच्या पिढीपेक्षाही अधिक प्रामाणिक आहे. 'जेन-झी'वर डोळे झाकून विश्वास ठेवायला हरकत नाही. आजचे तरुण उत्तरे शोधत आहेत. त्यांना प्रेम, विश्वास आणि संवाद हवा आहे. ते केवळ विरोधासाठी आवाज

उठवत नाहीत; व्यवस्था अधिक सक्षम करण्यासाठी प्रश्न विचारत आहेत.'

आंदोलनांच्या संदर्भात सरसंघचालकांनी लोकशाहीतील संवादाचे महत्त्व अधोरेखित केले. 'लोकशाहीत आंदोलन हा संवादाचा मार्ग आहे. आंदोलनातून सहमती निर्माण झाली पाहिजे. संवाद थांबला की, संघर्ष निर्माण होतो. त्यामुळे तरुणांनी प्रश्न विचारणे आणि मत मांडणे हे लोकशाहीसाठी आवश्यक आहे', असे ते म्हणाले. 'तरुणांच्या तक्रारी खऱ्या आहेत. त्यांना 'देशविरोधी' म्हणून दूर लोटू नये. ते आपलेच आहेत, या भावनेतून त्यांच्याशी संवाद साधला पाहिजे', असेही भागवत यांनी नमूद केले.

शिक्षणासाठी व्यवस्था हवी... बेरोजगारीबाबत भागवत यांनी रोजगाराची व्यापक व्याख्या मांडली. 'रोजगार म्हणजे केवळ नोकरी नव्हे. उद्योजकता, कौशल्य आणि श्रमप्रतिष्ठेला तितकेच महत्त्व आहे. तरुणांनी कौशल्याधारित संंधी शोधल्या पाहिजेत. रोजगारनिर्मितीकडे व्यापक दृष्टीने पाहण्याची गरज आहे', असे त्यांनी सांगितले.

मुंबईत अलर्ट! 15 ऑगस्टपूर्वी मोठी दुर्घटना?

महापौर कार्यालयाकडून शाळांना सूचना, पालकांमध्ये भीतीचे वातावरण

प्रतिनिधी ७ ऑगस्ट

मुंबई: मुंबईच्या महापौरांना पुन्हा एकदा बॉम्बची धमकी आलेली आहे. मुंबईच्या महापौर रिजू तावडे यांच्या अधिकृत ई-मेल अकाऊंटवर त्यांचे कार्यालय बॉम्बने उडवून देण्याची धमकी आली आहे.

महापौरांच्या कार्यालया सोबतच मुंबई मेट्रो, शाळा, शेअर बाजार देखील उडवून देण्याची धमकी मिळाली आहे. १५ ऑगस्टपूर्वी हा सोंपट घडवून आणला जाईल असा दावा या

ई-मेलमध्ये करण्यात आला आहे. या मेलमध्ये खलिस्तान समर्थक घोषणा आणि काही व्यक्तींची नावे नमूद करण्यात आली आहेत त्यामुळे या मेलचं गांभीर्य अधिक आहे.

या ई-मेलमध्ये मुलांना शाळेत पाठवू नका, मेट्रोने प्रवास करू देऊ नका असा इशारा देखील देण्यात आला आहे. यापूर्वी मुंबईच्या महापौरांना दोनवेळा धमकीचा ई-मेल आला होता. या धमकीच्या मेलनंतर मुंबई पोलीस सतर्क झाली असून त्यांना याचा तपास सुरू केला आहे. ई-मेल कोणत्या आयपी अड्रेसवरून पाठवण्यात आला आहे. याचा सोर्स काय आणि हा कोणी पाठवला आहे याचा शोध सायबर पोलिसांकडून घेतला जात आहे.

शब्दांच्या पलिकडचं नातं, पतीला दिला यकृताचा अंश, प्रशांत इंगळेंना मिळाले नवजीवन

प्रतिनिधी ७ ऑगस्ट

मुंबई : पत्नीचे निस्वार्थ प्रेम आणि मदतीमुळे ४७ वर्षीय प्रशांत इंगळे यांना नवजीवन मिळाले आहे. पत्नी वर्षा इंगळे यांनी आपल्या पतीसाठी यकृताचा अंश देण्याचा निर्णय घेतला. यामुळे प्रशांत यांना नवजीवन मिळाले आहे. पत्नीच्या निस्वार्थ यकृतदानाची साथ आणि मुख्यमंत्री वैद्यकीय सहाय्यता निधीसह टाटा ट्रस्टच्या आर्थिक मदतीमुळे अकोला येथील ४७ वर्षीय प्रशांत इंगळे यांना नवजीवन मिळाले आहे. तब्बल २५ ते ३० लाख रुपये खर्चाच्या यकृत प्रत्यारोपणासाठी आवश्यक निधी उभारणे कुटुंबाला शक्य नसताना शासनाच्या हस्तक्षेपामुळे मुंबईतील नानावटी रुग्णालयात यशस्वी शस्त्रक्रिया पार पडली. प्रशांत इंगळे हे अकोला येथे केबल टाकण्याचे काम करून कुटुंबाचा

उदरनिर्वाह करतात. वृद्ध आई-वडील, पत्नी, महाविद्यालयात शिकणारी मुलगी आणि दहावीत शिकणारा मुलगा अशी त्यांची जबाबदारी आहे. २०२५ मध्ये त्यांना सतत पोटदुखीचा त्रास सुरू झाला. अकोला आणि नागपूर येथे झालेल्या तपासणीत त्यांचे यकृत गंभीररीत्या निकामी होत असल्याचे स्पष्ट झाले. डॉक्टरांनी तातडीने यकृत प्रत्यारोपणाचा सल्ला दिला, मात्र लाखो रुपयांचा खर्च त्यांच्या आवाक्याबाहेर होता. या कठीण प्रसंगी पत्नी वर्षा इंगळे यांनी स्वतः यकृताचा काही भाग दान करण्याचा निर्णय

घेतला. मात्र शस्त्रक्रियेसाठी लागणारा खर्च मोठा अडसर होता. त्यानंतर मुख्यमंत्री वैद्यकीय सहाय्यता निधी व धर्मादाय रुग्णालय मदत कक्षाशी संपर्क साधण्यात आला. मुख्यमंत्री देवेंद्र फडणवीस यांच्या मार्गदर्शनाखाली मुख्यमंत्री वैद्यकीय सहाय्यता निधीतून २ लाख रुपयांची मदत मंजूर झाली. तसेच कक्ष प्रमुख रामेश्वर नाईक यांच्या सातत्यपूर्ण पाठपुराव्यामुळे टाटा ट्रस्टकडून १९ लाख ६० हजार रुपयांची मदत मिळाली. त्यामुळे एकूण २१ लाख ६० हजार रुपयांचा निधी उपलब्ध झाला आणि २५ जून २०२६ रोजी नानावटी रुग्णालयात यशस्वी यकृत प्रत्यारोपण करण्यात आले. शस्त्रक्रियेनंतर प्रशांत इंगळे यांच्या प्रकृतीत झपाट्याने सुधारणा झाली. १३ जुलै रोजी त्यांना रुग्णालयातून घरी सोडण्यात आले असून सध्या ते पूर्णपणे बरे होण्याच्या मार्गावर आहेत.

गोव्यातील आंतरराष्ट्रीय सायबर रॅकेट कनेक्शन उघड; मुंबई क्राइम ब्रांचकडून १२ जणांना अटक

प्रतिनिधी ७ ऑगस्ट

मुंबई : मुंबई गुन्हे प्रकटीकरण कक्ष (युनिट-२) ने गोव्यात धाड टाकून आंतरराष्ट्रीय सायबर फसवणूक रॅकेटचा पर्दाफाश केला आहे. विविध बँकांमध्ये खाती उघडून आणि सिमकार्ड सक्रिय करून सायबर फसवणूक तसेच ऑनलाइन गेमिंगसाठी त्यांचा वापर करणाऱ्या १२ जणांना अटक करण्यात आली असून मोठ्या प्रमाणात लॅपटॉप, मोबाईल फोन, बँक पासबुक, चेकबुक, डेबिट कार्ड आणि सिमकार्डचा साठा जप्त केला आहे. या रॅकेटचे संचालन दुबईमध्ये राहणारा सूत्रधारांकडून होत असल्याचे प्राथमिक तपासात समोर आले आहे.

पायथुनी पोलीस ठाण्यात दाखल असलेल्या गुन्हा क्रमांक ७६०/२०२६ (कलम ३१८(४), ३(५), भारतीय न्याय

संहिता-२०२३) च्या तपासादरम्यान मुंबईत उघडण्यात आलेली बँक खाती गोव्यातून सायबर फसवणुकीसाठी वापरली जात असल्याची माहिती गुन्हे शाखेला मिळाली. त्यानुसार प्रकटीकरण शाखा (युनिट-२) चे विशेष पथक गोव्यात रवाना करण्यात आले. ४ ऑगस्ट २०२६ रोजी गोव्यातील कॅलनगुट पोलीस ठाण्याच्या हद्दीतील ओरडा-कॅडोलिम

येथील 'केस दे निकोले हिला'वर छापटा टाकण्यात आला. या कारवाईत १२ आरोपींना ताब्यात घेऊन अटक करण्यात आली. कारवाईदरम्यान आरोपींकडून १५ लॅपटॉप, ८५ मोबाईल फोन, १२८ एटीएम कार्ड, ७६ सिमकार्ड, ७७ पासबुक, २२ चेकबुक, ६ राऊटर, ३ कीबोर्ड आणि २ माऊस असा मोठा मुद्देमाल जप्त करण्यात आला. प्राथमिक

तपासात आरोपी "100 Panel" आणि "Rudra" या वेबसाइट्सच्या माध्यमातून ऑनलाइन गेमिंग आणि सायबर फसवणुकीतून मिळणारी रक्कम विविध बँक खात्यांमध्ये वळवत असल्याचे उघड झाले. या व्यवहारांसाठी त्यांना तीन टक्के कमिशन दिले जात होते. संपूर्ण रॅकेटचे नियंत्रण दुबईतून होत असल्याचेही तपासात निष्पन्न झाले आहे. जप्त करण्यात आलेल्या बँक खात्यांचे विश्लेषण केल्यानंतर देशभरातील सायबर हेल्पलाईन १९३० वर या खात्यांशी संबंधित तब्बल ८३ सायबर फसवणुकीच्या तक्रारी नोंद झाल्याचे समोर आले आहे. अटक करण्यात आलेल्या सर्व आरोपींना न्यायालयात हजर करण्यात आले असून त्यांना ११ ऑगस्टपर्यंत पोलीस कोठडी सुनावण्यात आली आहे. ही कारवाई मुंबई पोलीस

अंमली पदार्थ विरोधी कक्षाची आरोपी विरुद्ध कारवाई

प्रतिनिधी ७ ऑगस्ट

मुंबई : अंमली पदार्थ विरोधी कक्ष, आझाद मैदान युनिट, मुंबई यांनी बेकायदेशीर अंमली पदार्थ जवळ बाळगून विक्री करणाऱ्या आरोपींविरुद्ध गुन्हा दाखल केला. ०६/०८/२०२६ रोजी गुन्हे शाखेतील अंमली पदार्थ विरोधी कक्षाचे आझाद मैदान युनिटचे पथकाने गस्ती दरम्यान सिमाशुल्क निवास बंगला, १२ एडनवाला रोड, फाईव्ह गार्डन, माटुंगा (पुर्व) परिसरात अंमली पदार्थ विरोधी कारवाई करताना एका इसमास संशयास्पद हालचाली करून ताब्यात घेतले. त्याची झडती घेतली असता झडतीमध्ये एकुन ६८ ग्रॅम वजनाचा तसेच एकुन १०० इतक्या MDMA / ECSTASY या अंमली पदार्थाच्या गोळ्या (अं. किं.रू.

२७,३०,०००/-) हा अंमली पदार्थ मिळून आल्याने त्याच्या विरुद्ध अं.प.वि. कक्ष, आझाद मैदान युनिटने गुन्हा दाखल करून अटक करण्यात आली आहे.

ही कामगिरी आयुक्त देवेन भारती, अनिल कुंभारे, पोलीस सह आयुक्त (गुन्हे), कृष्णकांत उपाध्याय, अपर पोलीस आयुक्त (गुन्हे), पौर्णिमा चौगुले, पोलीस उप आयुक्त, अं.प.वि. कक्ष, गुन्हे शाखा व सुधीर हिरडेकर, सहाय्यक पोलीस आयुक्त, अंमली पदार्थ विरोधी कक्ष, गुन्हे शाखा, मुंबई यांचे मार्गदर्शनाखाली आझाद मैदान युनिटचे प्र.पो.नि. शैलेश सुर्यवंशी यांचे नेतृत्वात स.पो.नि. प्रमोद आवळे, पो.उ.नि. जुईकर, राम लिंगे, पाटील, चव्हाण, प्रभु, ढोरे, करांडे, गोसावी, शिंदे, सिंह व कांबळे यांनी केली आहे.

लोकल ट्रेनमध्ये सीटवर झोपल्याचा राग

बेल्ट काढून धमकावलं, महिला प्रवाशाला मारहाण

मुंबई : लोकल ट्रेनमध्ये अलीकडच्या काळात हिंसाचाराच्या घटना वाढल्या आहेत. आता एका पुरुष प्रवाशाने महिलेला मारहाण केल्याचा व्हिडीओ व्हायरल झाला आहे. गेल्या काही महिन्यांमध्ये मुंबईतील लोकल ट्रेनमध्ये भांडण होण्याचे प्रकार अधिक प्रमाणात वाढले आहेत, यात काहीवेळा धक्कादायक प्रकार देखील घडलेले आहेत. यामुळे लोकल ट्रेनमधील सुरक्षेचा मुद्दा पुन्हा ऐरणार आला होता. ही सगळी चर्चा सुरू असतानाच आता मुंबईतील लोकल ट्रेनमध्ये आणखी एक संतापजनक घटना घडली आहे. ट्रेनमध्ये पुरुषांच्या डब्यात पुरुष प्रवाशाने एका महिलेला मारहाण केली. हा सगळा प्रकार सुरू असताना आजूबाजूला बसलेले प्रवासी थंडपणे हा प्रकार बघत होते. हा व्हिडीओ सध्या सोशल मीडियावर प्रचंड प्रमाणात व्हायरल होत आहे. या प्रकाराबाबत सोशल मीडियावर संताप व्यक्त होत आहे. मिळालेल्या माहितीनुसार, हा व्हिडीओ लोकल ट्रेनच्या पुरुषांच्या डब्यातील आहे. ही महिला ट्रेनच्या डब्यातील सीटवर झोपली होती. त्यावरून वाद झाल्यानंतर या पुरुष प्रवाशाने तिला मारहाण केली. तो तिला अर्वाच्या भाषेत शिवीगाळही करत आहे. संबंधित पुरुष प्रवाशाने

कमरेचा पट्टा काढून मारण्याचा धाक महिलाला दाखवला. हा सर्व प्रकार सुरू असताना आजूबाजूला अनेक पुरुष प्रवासी बसलेले होते. मात्र, यापैकी एकानेही या पुरुषाला थांबवण्याचा प्रयत्न केला नाही. हा प्रकार नक्की कोणत्या लोकल ट्रेनमध्ये घडला होता, याची माहिती अद्याप समोर आलेली नाही. मात्र, आता व्हिडीओ व्हायरल झाल्यानंतर रेल्वे पोलिसांकडून संबंधित पुरुष प्रवाशाला पकडून त्याच्यावर कारवाई होण्याची शक्यता आहे.

तांत्रिक बिघाडामुळे मध्य रेल्वे विस्कळीत

मध्य रेल्वेची लोकल सेवा गुरुवारी सकाळी ऐन गर्दीच्या वेळी दोन तांत्रिक बिघाडामुळे विस्कळीत झाली. दिवा स्थानकात एसी लोकलमध्ये बिघाड झाल्यानंतर काही वेळातच ठाणे स्थानकात साध्या लोकलमध्ये तांत्रिक दोष निर्माण झाला. या दुहेरी फटक्यामुळे अप धीम्या मार्गावरील लोकलचे वेळापत्रक कोलमडले. मध्य रेल्वेच्या जवळपास १५ लोकल फेऱ्या रद्द करण्यात आल्या, तर अनेक फेऱ्या सुमारे तासभर विलंबाने थावल्याने प्रवाशांना मनस्ताप सहन करावा लागला. सकाळी ७.५० वाजता कल्याणहून 'सीएसएमटी'कडे निघालेली धिमी एसी लोकल प्रवाशांनी पूर्ण भरलेली होती.